

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15.02.1994, sp. zn. 4 To 92/94, ECLI:CZ:KSCB:1994:4.TO.92.1994.1

Číslo: 33/1994

Právní věta: K rozhodování soudu o přijetí peněžitě záruky podle 73a odst. 1 tr. ř. Jestliže soud, popř. soudce, dojde k závěru, že jsou splněny podmínky pro přijetí nabízené peněžitě záruky, nejprve určí její výši, přičemž postupuje neformálním způsobem (nerozhoduje usnesením), a teprve tehdy, když je záruka v určené výši složena, rozhodne usnesením, že ji přijímá a že na základě tohoto rozhodnutí propouští obviněného z vazby na svobodu, nebo že jej ponechává na svobodě. Jde-li o přijetí nabízené peněžitě záruky u obviněného, který je zadržen, je doba pro složení záruky v určené výši omezena lhůtou, v níž je nutno rozhodnout o jeho propuštění nebo vzetí do vazby, uvedenou v ustanovení 77 odst. 2 tr. ř.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 15.02.1994

Spisová značka: 4 To 92/94

Číslo rozhodnutí: 33

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Záruka peněžitá

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č.33

K rozhodování soudu o přijetí peněžitě záruky podle § 73a odst. 1 tr. ř.

Jestliže soud, popř. soudce, dojde k závěru, že jsou splněny podmínky pro přijetí nabízené peněžitě záruky, nejprve určí její výši, přičemž postupuje neformálním způsobem (nerozhoduje usnesením), a teprve tehdy, když je záruka v určené výši složena, rozhodne usnesením, že ji přijímá a že na základě tohoto rozhodnutí propouští obviněného z vazby na svobodu, nebo že jej ponechává na svobodě.

Jde-li o přijetí nabízené peněžitě záruky u obviněného, který je zadržen, je doba pro složení záruky v určené výši omezena lhůtou, v níž je nutno rozhodnout o jeho propuštění nebo vzetí do vazby, uvedenou v ustanovení § 77 odst. 2 tr. ř.

(Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 2.1994 sp. zn. [4 To 92/94](#))

Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl stížnost obviněného proti usnesení Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 26. 1. 1994 sp. zn. 2 Nt 24/94.

Z odůvodnění:

Usnesením Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 26. 1. 1994 čj. 2 Nt 24/94-9 byl podle § 68 tr. ř. vzat obviněný M. B. do vazby z důvodu uvedeného v § 67 písm. a) tr. ř. s tím, že byl zadržen dne 24. 1. 1994 ve 20.00 hodin. Současně Okresní soud nepřijal písemný slib obviněného podle § 73 odst. 1 písm. b) tr. ř. ani peněžitou záruku podle § 73a tr. ř.

Proti tomuto rozhodnutí podal obviněný včas stížnost. Podle jeho názoru okolnost, že je občanem jiného státu nemůže sama o sobě zakládat důvody vazby. V té souvislosti stěžovatel připomněl, že žije v České republice ve společné domácnosti s manželkou, která je občankou ČR, a s níž očekává narození dítěte. Podal již také žádost cizinecké policii o vydání povolení k trvalému pobytu. Je skutečností, že byl v Rakousku odsouzen pro trestný čin znásilnění k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 18 měsíců, výkon tohoto trestu mu však byl odložen pro závažné zranění, k čemuž by měl soud rovněž přihlídnout. Obviněný na základě těchto skutečností vyslovil názor, že vazební důvod podle § 67 písm. a) tr. ř. u něho dán není. Dále uvedl, že pro případ nesprávnosti tohoto jeho závěru měly být rozvedené okolnosti vzaty v úvahu při posuzování možnosti náhrady vazby způsobem uvedeným v ustanovení § 73 a § 73a tr. ř. Již Okresnímu soudu předložil písemný slib v souladu s ustanovením § 73 tr. ř. a tento slib mohl být přijat. Nabídl rovněž peněžitou záruku podle § 73a tr. ř., kterou soudkyně nepřijala poté, co sdělil, že není schopen do 15 minut složit kauci 500 000 Kč. Podle jeho názoru však postup soudkyně nebyl správný, neboť měla v první řadě rozhodnout o tom, zda se nabídka peněžité záruky přijímá či nikoli, a v kladném případě určit její výši a její složení. Pokud by popsáním způsobem získal informace o tom, za jakých okolností by mohl být z vazby propuštěn, mohl by přiměřeným způsobem zajistit složení určené kauce. Závěrem stěžovatel navrhl, aby Krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a z vazby jej propustil, nebo pro případ shledání existence důvodů vazby podle § 67 písm. a) tr. ř. přijal nabídku peněžité záruky opětovně podanou ve stížnosti a stanovil její výši, způsob a dobu jejího složení.

Z podnětu této stížnosti přezkoumal odvolací soud podle § 147 odst. 1 tr. ř. napadené usnesení i řízení jemu předcházející a dospěl k těmto závěrům:

V řízení, které napadenému usnesení předcházelo, k podstatným vadám nedošlo. Obviněný M. B. je stíhán pro trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zák., který měl podle zjištění orgánů policie spáchat společně se svou manželkou L. B. v období od měsíce června 1993 do 24. 1. 1994 tím, že zjednali k provozování prostituce v LADY „O“, v baru v Nové Bystřici, okres Jindřichův Hradec, L. K., M. K., M. F. a I. H. a z provozování jejich prostituce kořistili, a dále v období od počátku měsíce prosince 1993 do 24. 1. 1994 společně přiměli k provozování prostituce v témže místě M. M., nar. 27. 12. 1976 a J. B., nar. 11. 6. 1976, ačkoliv věděli, že jmenované jsou mladší osmnácti let. Obvinění pro tento trestný čin bylo M. B. sděleno na počátku jeho prvního výslechu dne 24. 1. 1994.

Z hlediska procesního nelze tedy Okresnímu soudu, který rozhodoval dne 26. 1. 1994 ve lhůtě podle ustanovení § 77 odst. 2 tr. ř., činit výtek, neboť postupoval v souladu s ustanovením § 68 tr. ř.

S podanou stížností je možno souhlasit v tom, že cizí státní příslušnost obviněného sama o sobě nemůže být důvodem vzetí do vazby. Soudkyně Okresního soudu však nezaložila své rozhodnutí na této okolnosti (obviněný je rakouský státní příslušník).

Pokud je státní příslušnost obviněného v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmíněna, je třeba chápat to nikoli jako důvod vazby, nýbrž dát tuto zmínku do širších souvislostí v tom smyslu, že

obviněný se bez dalšího nemůže a nesmí trvale zdržovat na území našeho státu.

Okresní soud pak správně argumentuje tím, že u obviněného, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, který byl (rakouským soudem) odsouzen pro závažný úmyslný trestný čin, a který je ohrožen vzhledem k okolnostem činu jistě velmi důrazným trestem odnětí svobody (stíhaný delikt je sankcionován odnětím svobody na 2 až 8 let), reálně existuje obava z toho, že by uprchl nebo se skrýval, aby se tak trestnímu stíhání nebo trestu vyhnul. Tato obava je tím spíše namístě, je-li také zjištěno, že výkon trestu odnětí svobody na 18 měsíců za zmíněný trestný čin znásilnění by měl obviněný nastoupit 1. 4. 1994.

Zmíněný závěr je tedy třeba považovat za správný, logický, založený na konkrétních skutečnostech a dostatečně odůvodňující vazební důvod vymezený v ustanovení § 67 písm. a) tr. ř.

Okresnímu soudu pak nelze vytýkat, nepřijal-li slib obviněného podle § 73 odst. 1 písm. b) tr. ř. Přijetí takového slibu je vyloučeno především s ohledem na okolnosti charakterizující osobu obviněného. Ten je pachatelem závažného trestného činu (znásilnění), za který dosud nevykonal trest. Nyní je stíhán pro další úmyslný trestný čin. Není nesprávnou ani úvaha Okresního soudu, že přijetí slibu je vyloučeno i vzhledem k povaze projednávaného případu.

K nabízené peněžitě záruce je třeba uvést následující skutečnosti. Podle ustanovení § 73a odst. 1 tr. ř. může soud a v přípravném řízení soudce, je-li dán důvod vazby uvedený v § 67 písm. a) nebo c) tr. ř., ponechat obviněného na svobodě nebo ho propustit na svobodu tehdy, jestliže přijme složenou peněžitou záruku, jejíž výši určil.

Po formální stránce, z hlediska postupu soudu, je třeba toto ustanovení vykládat tak, že soudce nebo soud nejprve určí výši eventuální peněžitě záruky, přičemž se tak děje neformálním způsobem (nikoli formou rozhodnutí), a teprve tehdy, je-li určená peněžitá záruka složena, rozhodne usnesením o tom, zda ji přijímá, a poté v návaznosti na toto rozhodnutí učiní rozhodnutí další, a to, že se obviněný propouští z vazby na svobodu, anebo že se ponechává na svobodě.

Z protokolu sepsaného u Okresního soudu dne 26. 1. 1994 vyplývá, že soudkyně byla k nabídce peněžitě záruky obviněným určena výše této záruky částkou 500 000 Kč. Obviněný soudu sdělil, že není schopen do 15 minut soudu složit tuto kauci. Je skuteností, že zmíněná doba pro složení kauce byla krátká, ovšem třeba mít na zřeteli, že soudkyně musela respektovat ustanovení § 77 odst. 2 tr. ř., které jí stanoví lhůtu (měla-li meritorně posoudit existenci či neexistenci vazebních důvodů) pro rozhodnutí o návrhu státního zástupce na vzetí zadrženého do vazby.

Vzhledem k těmto skutečnostem nepovažoval Krajský soud za vadný ani výrok o nepřijetí peněžitě záruky.

Pokud obviněný ve stížnosti znovu nabízí peněžitou záruku, lze odkázat na úvahy výše rozvedené s tím dodatkem, že Krajský soud považuje částku určenou soudkyní Okresního soudu za přiměřenou osobě obviněného i stíhané trestné činnosti, přičemž je nutné zdůraznit, že fakt nepřijetí peněžitě záruky Okresním soudem neznamená „neplatnost“ určení její výše ve smyslu ustanovení § 73a odst. 1 tr. ř., naopak toto určení trvá. Obviněný proto mohl již kauci složit. Pokud tak neučinil, nemohl Krajský soud o jeho nabídce rozhodnout.

Jelikož správně byl stanoven i okamžik zadržení obviněného, bylo třeba považovat podanou stížnost za nedůvodnou a jako taková byla podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnuta.

K č. 33

(Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem z 10. 3. 1994 sp. zn. 6 To 98/94)

Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl stížnost obviněného proti usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 1994 sp. zn. Nt 261/94.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením soudce Okresního soudu určil podle § 73a odst. 2 tr. ř. výši peněžitě záruky 300 000 Kč a způsob jejího složení jako předpoklad eventuálního propuštění obviněného I. K., trestně stíhaného pro trestný čin nedovolené výroby a držení omamných psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 tr. zák., který byl vzat do vazby usnesením soudce Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 1. 1994 sp. zn. Nt 177/94 podle § 68 tr. ř. z důvodu uvedeného v § 67 písm. a) tr. ř. V poučení pak uvedl, že proti jeho usnesení je přípustná stížnost ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

Proti tomuto usnesení podal v zákonné třídenní lhůtě stížnost obviněný prostřednictvím svého obhájce, v níž namítá jednak, že výše určené záruky je nepřiměřeně vysoká, jednak, že ve stanovené lhůtě nebylo možno peněžitou záruku složit, když obhájce usnesení obdržel až dne 28. 2. 1994.

Odvolací soud podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal napadené usnesení i řízení mu předcházející a dospěl k následujícím závěrům:

Podle § 72 odst. 1 tr. ř. soudce v přípravném řízení přezkoumává důvody vazby, a to zda trvají nebo zda se nezměnily, pouze ve dvou případech, tj. při rozhodování o návrhu státního zástupce na prodloužení vazby (§ 71 odst. 1 tr. ř.) a při rozhodování o žádosti obviněného o propuštění z vazby na svobodu (§ 72 odst. 2 tr. ř.). Podle § 73a odst. 1 tr. ř., je-li dán důvod vazby uvedený v § 67 písm. a) nebo c) tr. ř., může v přípravném řízení soudce ponechat obviněného na svobodě nebo jej propustit na svobodu též tehdy, jestliže přijme složenou peněžitou záruku, jejíž výši určil. Určení podle názoru odvolacího soudu by mělo být provedeno v případě, že soudce dospěje k závěru, že důvody vazby uvedené v § 67 písm. a), c) tr. ř. na straně obviněného dány jsou či nadále trvají, ale v případě složení peněžitě záruky lze obviněného propustit, operativně tedy buď přípisem či jinak, nikoliv však usnesením, proti kterému by navíc byla možnost stížnosti, když o žádosti obviněného o propuštění z vazby bude soudce znovu rozhodovat, přičemž v usnesení rozhodne, zda složenou peněžitou záruku přijímá či nikoliv a z jakých důvodů. Teprve v tomto případě půjde podle názoru odvolacího soudu o rozhodnutí o vazbě, proti kterému lze podat stížnost podle § 74 odst. 1 tr. ř. V daném případě tedy soudce Okresního soudu nemusel určovat výši peněžitě záruky a způsob jejího složení usnesením, a pokud tak učinil, není proti takovému usnesení stížnost přípustná, neboť eventuální námítky proti určené výši peněžitě záruky, nebo proti způsobu jejího složení, budou řešeny až v rozhodnutí o žádosti obviněného o propuštění z vazby na svobodu (§ 72 odst. 2 tr. ř.).

S ohledem na výše uvedené skutečnosti proto odvolací soud podle § 148 odst. 1 písm. a) tr. ř. stížnost jako nepřípustnou zamítl.